

DE VERDWIJNING VAN PETER TRECKPOEL

Leesexemplaar

RICK DE LEEUW

DE
VERDWIJNING
VAN
PETER
TRECKPOEL

ROMAN

P E L C K M A N S

1.

Voor de zoveelste keer keek Jean Schoenmaekers op zijn horloge. Vijf voor halfelf. Hubert had er om acht uur moeten zijn. Om negen uur had hij voor de eerste keer naar Hubert gebeld en de voicemail ingesproken. Had het twee pogingen later zin om het nog een vierde keer te proberen? Hij schonk een glas whisky voor zichzelf in, druppelde er voorzichtig een klein beetje water bij en ging zitten in de fauteuil tegenover de haard. Naast hem op het salontafeltje lag het papier dat hij vanmiddag al had klaargelegd. Het was een oude koopakte van zijn woning, een eeuwenoud kasteeltje even buiten het centrum van Hoeselt. Bij toeval had hij de koopakte gevonden toen hij laatst de kelders opruimde.

Hubert was vorige week bij Jean thuis geweest om te praten over de aanpassing van een paar verzekeringen, en was meteen geïnteresseerd toen Jean hem de akte had laten zien. Hubert was behalve zijn persoonlijke verzekeringsagent ook een enthousiast amateurhistoricus en wist veel over de geschiedenis van de streek.

‘Dit zou best eens een belangrijk document kunnen zijn’, had Hubert gezegd terwijl hij het tegen het licht hield en af en toe goedkeurend bromde. ‘Tot nu toe hebben we altijd gedacht dat het kasteel in het bezit was van de familie Weyer, tot ze het in 1603 verkochten aan Jean-Baptist de Graty, maar aan de hand van deze papieren zullen we die geschiedenis waarschijnlijk moeten herschrijven.’

Jean vond het fascinerend om te zien hoe een volwassen vent als Hubert blij kon worden van een oud stuk papier.

Jean was een man van 56, geboren en getogen in Hoeselt. Na zijn studies in Brussel en Gent was hij teruggekeerd naar zijn geboortegrond. Niet omdat hij dat zelf graag wilde, maar omdat Maud, zijn jeugdliefde, niet had kunnen aarden in de grote stad. Met tegenzin was hij akkoord gegaan met de verhuizing. De voordelen van de stad waren voor hem niet op de vingers van één hand te tellen: de theaters, de concertzalen, de boekhandels, het nachtleven, de intellectuele uitdagingen, de restaurants. Hij had er met volle teugen van genoten. Een paar jaar had hij geprobeerd Maud ervan te overtuigen dat ook zij voor dat leven gemaakt was, maar tevergeefs.

Toen dit kasteeltje in Hoeselt voor een mooie prijs te koop kwam te staan, was de keuze snel gemaakt. En hij moest eerlijk toegeven dat het een geweldige beslissing was geweest. 'Grata sideragnati' stond te lezen boven de poort van het kasteeltje. 'Welkom aan de sterren'. En zo voelde het ook. Het werk dat hij deed in de bancaire wereld kon hij welbeschouwd overal doen, met twee computerschermen en een internetverbinding had hij alles wat hij nodig had. Maud was gelukkig, financieel ging het hun voor de wind, het kasteeltje bloeide op onder hun handen, en de overgang naar Hoeselt was meegevallen. Het leven hier in Limburg had een vanzelfsprekendheid die Jean in de grote stad nooit gemist had, maar die nu aangenaam vertrouwd aanvoelde.

Het was nu bijna twee jaar geleden dat Maud overleden was. Het had de grond onder zijn voeten weggeslagen. De dood van de vrouw van zijn leven sloeg een gapend gat in zijn bestaan. Hij miste haar stem, haar lach, haar

lichaam, haar warmte, haar humor, haar steun, haar geur, haar adviezen, haar kritische blik, hij miste alles aan haar. Onvolledig voelde hij zich. Twee min een is nul.

‘Je moet eerst de seizoenen door, daarna kan je pas weer verder,’ hadden de mensen gezegd, ‘tijd heelt alle wonden.’ Een wagonlading clichés was over hem uitgestort, terwijl geen mens wist hoe het was om je vrouw op zo’n onnodige manier te verliezen. Niemand. Hij was boos geweest. Op zichzelf. Op haar. Op de wereld. Een machteloze woede. En fuck de seizoenen.

Jean nam een slok van zijn whisky en pakte de koopakte voorzichtig even vast. In sierlijke hanenpoten stond op het vaalbruine perkament een tekst geschreven waar hij maar af en toe een woord in meende te herkennen. Volgens Hubert was het een vondst met historische waarde; koopaktes uit de zestiende eeuw kom je niet elke dag tegen. Hubert wilde het document graag eens nader bestuderen, maar had vorige week geen tijd gehad.

‘Volgende week woensdag om twintighonderd uur lukt voor mij’, had hij gezegd terwijl hij in zijn agenda bladerde. ‘Dan heb ik intussen genoeg tijd gehad voor mijn onderzoek.’

‘Het onderzoek naar deze koopakte?’ had Jean verbaasd gereageerd.

‘Nee, iets anders. Dat zit nu in een stroomversnelling’, antwoordde Hubert op gewichtige toon.

Veel wilde hij er niet over kwijt, maar hij was iets belangrijks op het spoor.

‘Komende dinsdag is de maandelijkse vergadering van Bilisium, en het is de gewoonte dat ik een kort praatje houd over het onderwerp waar ik op dat moment mee bezig ben. Dat vergt ditmaal extra voorbereiding.’

Bilisium was de heemkundige kring van Bilzen, een levendige club met een uitgebreid ledenbestand.

Jean had geantwoord dat er absoluut geen haast bij was. Die koopakte had al een paar honderd jaar liggen wachten, dus een week langer maakte waarschijnlijk niet zo heel veel uit.

‘Succes ermee, en graag tot woensdag’, had Jean bij de poort gezegd toen ze afscheid namen.

‘Ja, we zien ons woensdag, dan neem ik meteen de aangepaste polissen mee’, had Hubert nog door het geopende raampje van zijn lichtblauwe Renault Megane geroepen toen hij wegreed.

Jean was nog even blijven staan om de trein naar Luik voorbij te zien komen; die was mooi op tijd.

En nu was het woensdagavond, tien voor elf, en nog altijd geen bericht van Hubert. Heel vreemd. Na de dood van Maud had Hubert al het papierwerk dat daarbij kwam kijken op zich genomen, en hij had dat met een enorme nauw-gezetheid gedaan. Jean was hem er nog altijd dankbaar voor. Zonder Hubert zou het een chaos zijn geworden, of erger. Een vriendschap tussen hen was er vreemd genoeg niet uit die periode voortgevloeid, het professionele aspect was altijd de boventoon blijven voeren. Maar Jean had veel respect en waardering voor hem, Hubert was een man op wie je bouwen kon. Jean legde de koopakte voorzichtig terug en vermande zich toen hij andermaal op weg was naar de drankkast.

‘Nee, géén allerlaatste glas’, sprak hij zichzelf toe. ‘Morgen ga je blij zijn met jezelf.’

Niet veel later lag hij roerloos in zijn bed te wachten tot de slaap zich over hem ontfermde.

Nadat hij de volgende ochtend het ontbijt had afgeruimd, liep Jean over de binnenkoer naar de stal, waar hij zijn koersfiets had staan. Het was een frisse voorjaarsdag en later op de dag was regen voorspeld. Hij smeerde de ketting en checkte de bandenspanning. Daarna liep hij terug het huis in om zich te verkleden. Op zijn gsm zag hij dat Hubert nog altijd niet had gereageerd, en ook de whatsappberichten die hij naar hem had verstuurd waren nog steeds ongelezen. Twee grijze vinkjes – wel ontvangen, niet gelezen.

Voordat hij ging fietsen, belde hij even met het verzekeringskantoor waar Hubert werkte.

‘Goedemorgen, HVA Insurance, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Goedemorgen, je spreekt met Jean Schoenmaekers, ik zou graag Hubert Thys even spreken.’

‘Momentje, ik verbind u door.’

Er klonk een onnozel wachtmuziekje. ‘Für Elise’, liefdeloos geprogrammeerd op een plastic speelgoedpiano. Mozart zou zich omdraaien in zijn graf als hij zou horen hoe de muziek van Beethoven de nek omgedraaid werd.

‘Hallo, met Hans.’

‘O, eh... hallo.’

Hans was de baas van HVA Insurance. Jean had jaren geleden zijn eerste verzekeringen bij hem afgesloten, tot Hubert later zijn persoonlijke agent werd.

‘Hallo Hans, het is Jean Schoenmaekers uit Hoeselt hier. Ik ben op zoek naar Hubert.’

‘Ha Jean, nee, Hubert is er niet vandaag, maar kan ik misschien iets voor je doen?’

‘Nee, geen probleem. Ik had gisteravond een afspraak met

hem, maar hij is niet komen opdagen.'

'Hmmm, dat is niets voor Hubert. Weet je zeker dat die afspraak gisteren was?'

'Absoluut. Om acht uur. Twintighonderd uur, zoals hij zelf zei.'

Hans grinnikte. 'Dat klinkt inderdaad als Hubert.'

'Heb je enig idee waar hij kan zijn?'

'Eh... nee. Sinds corona werken de meeste van onze agenten vanuit huis. Hubert ook. We zien hem hier één, hooguit twee keer in de maand. Hij is niet echt een sociaal beest, om het zachtjes uit te drukken. Hij was altijd al graag op zichzelf. Ja, voor sommige mensen was corona een zegen.' Jean wilde iets terugzeggen, maar slikte het in en vroeg of Hans nog een ander nummer van Hubert had.

'Nee, niet dat ik weet. Maar als hij weer opduikt, zal ik zeker vragen of hij contact met je opneemt.'

Na nog wat beleefdheden te hebben uitgewisseld hing Jean op. Maar gerustgesteld was hij niet.

Lange tijd was fietsen voor Jean onlosmakelijk verbonden geweest met gezelligheid. Op zondagochtend bleek fietsen de perfecte aanleiding te zijn om de zondagmiddag met een geldig excuus in het café te kunnen zitten. Met een clubje mamils in een sukkeltempo door de omgeving peddelen tot de eerste verschijnselen van dorst zich openbaarden. Aan de toog wonnen de praatjes en de streekbieren het gemakkelijk van de geleverde prestaties en vaak eindigde de middag met friet en frikadellen, zodat er na het gezonde dagje sporten op de weegschaal een kilo of twee waren toegevoegd. *Middle-Aged Men In Lycra*, sommige vrienden hadden het zelfs als een geuzennaam op hun shirt laten printen.

Jean had altijd veel plezier aan het fietsen beleefd, maar de laatste jaren reed hij steeds vaker alleen. Vanwege corona aanvankelijk uit noodzaak, daarna meer en meer uit vrije wil. Geen gebabbel, geen geklaag, geen excuses. Souplesse in de benen, vakantie voor het hoofd.

De kilometers rolden onder zijn wielen door. Dit was een van zijn favoriete rondjes. De kasseistrook langs het majestueuze kasteel Alden Biesen omhoog, heuvelaf naar Kleine-Spouwen, waar een kort maar venijnig klimmetje wachtte, en dan via Rosmeer, Mopertingen en Eigenbilzen naar het trage water van het Albertkanaal. De strakke tegenwind langs het kanaal deed hem gloeien van vermoeidheid en hij was blij toen de Slingerberg in Kanne opdoemde en hem wat luwte schonk. Bovenop draaide hij linksaf richting Eben-Emael, om vervolgens via Bassenge en Glons door het glooiende Haspengouw met de wind in de rug terug naar huis te rijden. Tachtig kilometer deugdlozende leegte in het hoofd.

Toen hij in Hoeselt het spoor overstak en thuis de poort binnenreed, voelde hij de eerste druppels vallen. Net voor de bui binnen. Snel zette hij zijn fiets weg en liep zo snel als zijn wielrenscholen hem toestonden naar de keukendeur. Het voelde nog altijd potsierlijk, lopen op koersschoenen, zelfs als niemand keek.

Eenmaal binnen pakte hij zijn gsm om Strava uit te zetten en zag hij dat er een paar keer gebeld was. Vier gemiste oproepen. Twee keer zijn broer Vincent, een keer de slager en een keer Hans van HVA Insurance. Staand in de keuken beluisterde hij de voicemail. De slager meldde dat de bestelling klaar was. Vincent had tot twee keer toe de belangwekkende mededeling dat hij later nog wel terug zou

bellen, en Hans van HVA vertelde dat hij het vermoeden had dat Hubert er een weekje tussenuit was, want zijn auto stond geparkeerd in Beek, waar ook het dichtstbijzijnde vliegveld was.

Jean overwoog even om Hans terug te bellen. Want natuurlijk was het mogelijk dat Hubert een week op vakantie was gegaan. Maar dat Hubert zou vertrekken zonder even te bellen om hun afspraak af te zeggen, kon Jean zich niet voorstellen. Zo zat Hubert niet in elkaar, en dat zou Hans toch ook moeten weten. Er moest iets anders aan de hand zijn. Nogmaals belde hij het nummer van Hubert, en onveranderd antwoordde diens voicemail.

‘U heeft gebeld met Hubert Thys, helaas ben ik op dit mo...’ Zonder een boodschap in te spreken hing Jean op. Onwillekeurig moest hij terugdenken aan de tijd dat Maud haar eerste mobiele telefoon had, en aan hoe vaak hij toen haar voicemail in had moeten spreken. ‘Dit is de automatische telefoonbeantwoorder van Maud, zo, meer wil ik niet zeggen, moet ik hier nu op drukken om in te kunnen spre... piep.’

Toen vond hij het storend dat ze die boodschap niet verbeterde, nu zou hij er een lief ding voor overhebben om die boodschap nog één keer te kunnen beluisteren. Als hij vroeger een paar dagen van huis was en haar trachtte te bellen, was dat vaak uren achtereen onmogelijk. Op een gegeven moment hadden ze daar zelfs ruzie over gekregen. Hij was achterdochtig geworden, was zich beginnen af te vragen wat ze uitspookte als hij er niet was. Pas na een paar weken vertelde ze hem dat ze haar mobiele telefoon altijd uitzette als ze thuis was.

‘Als ik thuis ben, kan je me op de vaste lijn bereiken. Ik kan

toch moeilijk met twee telefoons tegelijk praten?’

‘Maar ik weet toch niet of je thuis bent of niet?’

‘Als mijn mobieltje uit staat, ben ik thuis.’

Nu vond hij het een vertederende herinnering, en hij schaamde zich er een beetje voor dat hij indertijd boos geworden was om zoiets kleins. Er trok een rilling langs zijn rug. Hij had het koud gekregen in zijn bezwete fietstenu. Hij legde zijn gsm weg en haastte zich naar de badkamer. Nadat hij onder de douche was geweest en zich had aangekleed, belde hij met zijn broer. Hoewel ze niet ver van elkaar woonden, zagen ze elkaar zelden. Jean vond Vincent een bemoeial, wat Vincent van hem vond wist hij niet goed.

‘Ha Vincent, ik zag dat je gebeld had.’

‘Ja, ik wilde gewoon even horen hoe het met je gaat.’

‘Dat is vriendelijk, het gaat goed, dank je. Ik heb zojuist een rondje gefietst.’

Jean wist al wat Vincent wilde gaan antwoorden, maar hij was hem voor.

‘Zeg, Vincent, nu ik je toch aan de lijn heb. Jij kent Hubert toch ook, Hubert Thys?’

Vincent was net als Hubert aangesloten bij de heemkundige kring Bilisium, al was er geen groot historicus aan zijn broer verloren gegaan.

‘Hubert Thys, jazeker! Wat is er met hem?’

‘Niks, ik vroeg me af of jij misschien weet met welk onderzoek hij bezig is, het schijnt nogal belangrijk voor hem te zijn.’

‘Ik heb hem al een tijdje niet gezien of gesproken, en bij Bilisium ben ik ook al een paar maanden niet geweest. Maar ik hoorde dat er eergisteren wel een en ander

voorgevallen is.'

'Wat is er dan precies gebeurd?'

'Hoe het gegaan is, weet ik niet, ik was er niet bij. Maar van Jos Delaet heb ik gehoord dat Hubert nogal in de war moet zijn geweest en over een van zijn theorieën heeft verteld, waar zoals gewoonlijk weer geen touw aan vast te knopen was. Uiteindelijk heeft Martin Lowet, de voorzitter, de zaak gesust.'

'En weet jij waar die theorie over ging?'

'Nee, geen idee. Heb je al op zijn blog gekeken?'

'Zijn blog?'

'Wacht even, dan zoek ik het voor je op.'

Nadat Jean zich op de bank had geïnstalleerd met een pak wafels, een fles water en zijn laptop, klikte hij eerst zijn Strava-account open. Daarin hield hij zijn fietstochten bij en kon hij precies zien hoeveel kilometers hij dit jaar al gereden had, hoeveel hoogtemeters hij gemaakt had, wat de gemiddelde snelheid per rit was, en nog een paar andere statistieken. Aan de rit van vanmiddag voegde hij een foto toe die hij onderweg gemaakt had van de Toren van Eben-Ezer. Dit wonderlijke bouwwerk aan de rand van Eben-Emael, met zijn mythische dierenfiguren op de vier hoeken van de toren, intrigeerde hem al jaren. Elke keer als hij erlangs reed, nam hij zich voor om daar eens binnen te gaan. Maar in zijn fietstenuue deed hij dat niet graag, en met de auto kwam hij daar nooit in de buurt. Door deze foto hoopte hij zichzelf eraan te herinneren dat hij daar nu echt eens heen moest.

Nadat Jean zijn Strava had afgesloten, nam hij een grote slok van zijn water en klikte op de link die zijn broer hem had gestuurd.

Hubert Thys
Historisch Onderzoek

stond in zwierige paarse letters geschreven, op een achtergrond van oude landkaarten. In het menu bovenaan de pagina stond een aantal onderwerpen:

Paleografie en geheimschrift
De boerenbruiloft ontrafeld
Bonon Pé de Bokkenrijder
De Rechtvaardige Rechters in Maaseik
Het elfde couplet van het Wilhelmus herzien

Jean klikte op 'Paleografie en geheimschrift', maar die pagina was leeg, dus koos hij het volgende onderwerp en begon te lezen:

De boerenbruiloft ontrafeld
door Hubert Thys

Al eeuwen wordt discussie gevoerd over wie de bruidegom is in *De boerenbruiloft* van Pieter Bruegel. Op Wikipedia staat over dit schilderij bijvoorbeeld het volgende te lezen:

De bruid zit onder de luifel. Naast haar zitten mensen op een bank met een hoge rug, waartegen almanakken en ander drukwerk geplakt is. Wie de bruidegom is, is niet zeker. Het zou de man in het zwart kunnen zijn, links van de grootste figuur, achteruit leunend met een kop in de hand. Er

spelen muzikanten en een kind op de voorgrond likt een bord af.

Het feest heeft plaats in een schuur. Twee korenbundels en een hark herinneren ons aan het werk van de oogst en aan het harde boerenleven. De schotels worden aangedragen op een deur die uit de hengsels is gelicht. Het hoofdvoedsel is brood, pap en soep. Links onder zijn de aarden kruiken te zien waar het bier uit wordt geschonken. De muzikanten spelen op een lokale versie van de doedelzak.

Wanneer men de rechtse man die de plank met eten draagt duidelijk bekijkt, dan kan men zien dat hij drie benen heeft. Dit is een fout die in het schilderij is geslopen.

Veel is gespeculeerd over de in het zwart geklede man met de baard rechts op het werk. Men heeft er een zelfportret van Bruegel in gezien.

Wikipedia is doorgaans geen bron die ik graag citeer, maar bovenstaand fragment geeft aan in welke richtingen er over *De boerenbruiloft* wordt gedacht. Na eigen onderzoek heb ik een nieuwe theorie ontwikkeld die ik hier graag uiteen wil zetten.

Ten eerste moet u weten dat Bruegel veel symboliek en spreekwoorden in zijn schilderijen gebruikte. Zijn schilderij *De dwaasheid van de wereld* bevat maar liefst 125 spreekwoorden. Er wordt dus vaak iets symbolisch uitgebeeld in zijn schilderijen.

Ten tweede is het belangrijk om te weten dat

de stedelingen in zijn tijd neerkeken op de boerenbevolking. Bruegel verkocht zijn schilderijen aan rijke burgers in de stad, die graag lachten met die domme boeren van het platteland, die leefden zonder de verfijnde manieren die ze in de stad zo belangrijk vonden.

Ten derde was Bruegel in zijn tijd een beroemd schilder die heel gedetailleerd werkte. Het idee dat een ambachtsman van zijn kaliber per ongeluk een been te veel schildert, is een bizarre aanname. Redenen genoeg voor een nieuw licht op een oud schilderij.

Jean liep naar de keuken, legde het pak wafels ongeopend terug in de kast en schonk voor zichzelf een kop koffie in. Terwijl hij een boterham smeerde, dacht hij na over wat hij zojuist gelezen had. Hubert schreef zoals hij sprak. 'Ten eerste', 'ten tweede', 'ten derde'. Zakelijk, overzichtelijk en geordend, maar het was zeker niet slecht geschreven. Met de kop koffie en een dubbele boterham met appelstroop ging hij terug naar de bank en klapte zijn laptop weer open.

De boerenbruiloft is zoals veel van de schilderijen van Bruegel een verhaal. Er wordt getrouwd, het is feest en het hele dorp viert mee. Links op de achtergrond staan de mensen zelfs tot buiten aan te schuiven. Daarom is het vreemd dat rechts vooraan op de houten bank een plaatsje vrij is. Een hond snuffelt aan de plek waar zeer waarschijnlijk iemand onlangs nog gezeten heeft. Daar is iemand

opgestaan die nu gemist wordt. De man in het zwart met de baard rechts van die plek lijkt het als enige op het schilderij op te merken. Als die persoon inderdaad Bruegel zelf is, zoals wordt beweerd, betekent het dus dat de schilder iets weet wat de anderen niet weten.

Als we naar de extra voet kijken, valt op dat er even verderop nog een tweede voet staat die in dezelfde richting wijst en waarvan de aanwezigheid eveneens lastig te verklaren is. Onder de plank met de borden pap, ter hoogte van de rechterhand van de achterste drager. Eén voet te veel is één voet te veel, twee voeten te veel is echter één persoon te weinig. Daar begint mijn theorie.

Jean scrolde even terug naar de bovenkant van de pagina, waar Hubert een afbeelding van *De boerenbruiloft* had geplaatst. Hij had het schilderij al ontelbare malen gezien, doorgaans als morsige placemat in eetcafés en brasserieën onderweg. Het was zo alomtegenwoordig dat hij er nooit echt aandacht aan had besteed. Hij zocht de derde voet, versmolten met de kuit van de voorste drager. Ook de vierde voet was vrij snel gevonden en hij begreep wel wat Hubert bedoelde. Snel scrolde hij weer naar beneden en las verder.

Op een print van het schilderij heb ik een mensfiguur geschetst die in de twee lege schoenen staat. Ik kan niet goed genoeg tekenen om die schets hier te tonen, maar als een echte tekenaar

dat eens voor me zou willen doen, dan graag! Die mensfiguur moet komen te staan tussen de voorste drager en de man die de pap van de draagbaar afneemt.

Kijk met die mensfiguur in het achterhoofd eens naar de kijkrichting van de dronkenlap met het groene hoedje. Kijk eens naar de kijkrichting van de muzikant met de doedelzak. Kijk eens naar de kijkrichting van het pauwenoog op de hoed van het kind links vooraan. Precies op het kruispunt van die drie kijkrichtingen bevindt zich het hoofd van de door mij geschetste mensfiguur!

Een oud spreekwoord luidt 'Kinderen en dronkaards spreken de waarheid'. 'Met de muziek mee zijn' betekent 'ervandoor gaan'. De dronkenlap, het kind en de muzikant vertellen ons wat er gaande is. Het pauwenoog verwijst bovendien naar de godin Hera, de godin van de huwelijkse trouw. De hond die rechtsonder op het schilderij aan de lege plek op de bank snuffelt, is eveneens een bekend symbool van trouw. 'Zo trouw zijn als een hond'.

Alles wijst erop dat *De boerenbruiloft* niets meer en niets minder is dan een schilderij over ontrouw. Een andere conclusie is nauwelijks denkbaar. De bruidegom gaat er op kousenvoeten vandoor terwijl het huwelijksfeest nog in volle gang is. Hij stapt uit de nauwe schoentjes van het huwelijk en trekt op vrijersvoeten de wilde wereld in. Onder de omgekeerde tobbe waarop Bruegel zit, ligt een dobbelsteen: de teerling is geworpen. Het schilderij laat zien dat de boeren het fatsoen en de

deugdzaamheid missen die de brave burgers in de grote stad wél hebben. Dat was een boodschap waar je in de zestiende eeuw als getalenteerd schilder een goedbelegde boterham mee kon verdienen.

Jean scrolde voor de tweede keer naar boven, bestudeerde de afbeelding van *De boerenbruiloft* en moest toegeven dat de theorie van Hubert zo gek nog niet was.

Hij keek naar buiten. Het was inmiddels donker en de regen was gestopt. Op zijn horloge zag hij dat het al halfzeven was. Hij stuurde een sms naar de slager, die vrijwel onmiddellijk antwoordde: 'Geen probleem, tot morgen.'

De koelkast bood een schrale aanblik. Hij pakte drie eieren en klutste ze in een kommetje. In de pan bakte hij een paar schijfjes aardappel en een gesnipperd uitje. Nadat hij het geklutste ei erbij had gedaan, besprenkelde hij het rijkelijk met tabasco. Maud had hem vaak uitgelachen als hij het een tortilla noemde. Maar met een stuk brood en een groot glas rode wijn ernaast vond hij het Spaans genoeg.

Sinds een jaar was Jean 'senior advisor' van het bedrijf waar hij bijna dertig jaar had gewerkt. Op papier klonk dat gewichtig, in de praktijk betekende het dat hij erg goed betaald werd om vooral niets te doen. Na het overlijden van Maud had hij eerst een tijdje op non-actief gestaan, daarna bleek dat hij maar moeilijk zijn draai weer kon vinden. Een moeizame periode vol kleinere en almaar grotere conflicten volgde, waarna de raad van bestuur had ingegrepen.

De onderhandelingen hadden niet langgeduurd. De kennis die hij gedurende zijn lange loopbaan over het bedrijf en de